

Kuin kultavirta verho hiusten lainehtiva on, katse kasvoist' kauniiden kiltti, viaton. Silmät kirkkaat, harmaat meren kauniit tuikahtaa, syvyys tumman metsälammen niissä asustaa. Suu kuin kukan nuppu uusi marjanpunainen, vihreä kuin joulukuusi kukkaseppeleinen, joka kulmat helläst' kiertää köynnösvarsillaan, kultatukkaa tuskin hiertää vehreillä nauhoillaan. Puku vehryt, kesäinen hiljaa verhoaa nuoren neidon sorjan varren metsäkankaallaan. Lempeän voiman luonnon villin hän omistaa, kesän lämmön kera kukkain tänne tuoda saa.